

DET KONGELIGE
UTENRIKSDEPARTEMENT

Utenriksministeren

Fremskrittspartiets medlemmer av Stortingets kontroll- og
konstitusjonskomité
Stortinget
0026 OSLO

25. februar 2008

Terrorangrepet mot hotell Serena i Kabul 14. januar 2008. Svar på spørsmål.

Det vises til brev av 19. februar 2008 der Fremskrittspartiets medlemmer av Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité stiller 24 spørsmål under henvisning til igangsetting av egen sak i komiteen angående terrorangrepet mot hotell Serena i Kabul 14. januar 2008.

Vedlagt følger svar på spørsmålene 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 20, 21, 22, 23 og 24 som alle faller inn under mitt ansvarsområde.

Deler av spørsmål 11 vil bli besvart av forsvarsministeren.

Øvrige spørsmål vil i sin helhet bli besvart av henholdsvis justisministeren og forsvarsministeren.

Med hilsen

Jonas Gahr Støre

Kopi: Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité

Spørsmål fra Fremskrittspartiets medlemmer av Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité

1. *Under redegjørelsens hovedpunkt 2 "Planlegging av besøket" vises det til "Strateginotat med forslag til overordnede rammer for besøket". I denne forbindelse ønsker vi notatet oversendt sammen med det reviderte strateginotat fremsendt til Utenriksministeren 18. desember 2007.*

De to notatene følger vedlagt (vedlegg 1 og 2).

2. *I avsnitt 2 under hovedpunkt 2 står følgende: "Det fremgår videre at besøket skulle gjennomføres i sivil regi med sikkerhetsstøtte fra PST." Hvem besluttet at besøket skulle gjennomføres i såkalt "sivil regi" i stedet for i "militær regi"?*

Det var et ønske fra UD at besøket skulle gjennomføres i sivil regi. Bakgrunnen for dette var at besøket i første rekke skulle være rettet mot sivile myndigheter, FN, EU og frivillige organisasjoner. Dette var i samsvar med tidligere reiser organisert av Utenriksdepartementet, herunder utenriksministerens besøk i begynnelsen av 2007. Det var PST som vurderte sikkerhetsopplegget for besøket, herunder hvilken tilleggstøtte det var bruk for fra Forsvaret.

3. *Med referanse til avsnitt 4 under hovedpunkt 2 på side 2 omtales igjen forholdet "sivil regi" for besøket. Ble det i denne forbindelse drøftet med forsvaret og ledelsen for de militære norske styrker i Kabul om det var fornuftig å gjennomføre besøket i "sivil regi" i stedet for å gi de lokale norske forsvarsstyrker et langt større ansvar for og deltakelse i hele opplegget? Hvis så ikke skulle være tilfelle, hvorfor ble dette ikke gjennomført? Disse spørsmål er viktige da det i første avsnitt på side 3 opplyses at når det gjelder besøk i militær regi til Afghanistan, er det vanlig at sikkerheten ivaretas av den internasjonale stabiliseringsstyrken ISAF, som også opererer på grunnlag av samtykke fra afghanske myndigheter.*

Sikkerhetsopplegget for besøket ble fastsatt i tråd med gjeldende rutiner og prosedyrer. Det ble ikke ansett å foreligge særlige omstendigheter ved dette besøket som gjorde det påkrevet å fravike etablert praksis.

4. *I avsnitt 3 under "Ankomst Kabul" står det at "PST besluttet som planlagt å returnere bilen til KAIA kort tid etter at kortesjen ankom hotellet og holde den i beredskap der. Også det pansrede personellkjøretøyet (SISU'en) sto tilgjengelig på flyplassen. Hvorfor og av hvem ble det avgjort at disse bilene skulle returnere til KAIA i stedet for å befinne seg på hotellområdet eller i umiddelbar nærhet av hotellet? Var de som traff denne avgjørelsen inneforstått med den trusselen som ankom kvelden før og hvilken vekt ble lagt på denne trusselen når denne avgjørelsen ble truffet? Når det her spørres om hvem, ønskes tittel eller beskrivelse av stilling på dem som ble berørt, ikke bare betegnelsen for eksempel PST, men hvem i PST som deltok.*

JD

5. *I siste avsnitt side 4 omtales at livvaktlederen fra PST orienterte om den innkomne sikkerhetstrussel for utenriksministeren og hans delegasjon. Er de medfølgende pressefolk en del av det som omtales som delegasjonen eller mottok ikke pressefolkene orientering om den innkomne trussel? Hvis ikke pressefolkene mottok informasjon om trusselen, hva*

er årsaken til det og hvem i tilfelle besluttet at pressefolkene ikke skulle få kjennskap til den innkomne trussel?

Medfølgende presse inngår ikke som del av offisielle delegasjoner.

Det vises til svar på spørsmål nr. 3 fra Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité, der det redegjøres for hvilken orientering medfølgende presse fikk om sikkerhetssituasjonen og hvilke sikkerhetsregler pressen ble oppfordret til å følge.

Pressen ble ikke orientert av UD om den innkomne sikkerhetstrusselen mot mål i nærheten av hotell Serena eller Innenriksministeriet, da denne var høyt gradert. I henhold til Sikkerhetsloven er det ikke tillatt å dele gradert informasjon med personer som ikke er sikkerhetsklarert.

6. *På side 5 avsnitt 5 under overskriften "Terrorangrepet", fremkommer det at nestleder på ambassaden og politisk direktør tok kontakt med blant annet administrativ ambassade-sekretær og ambassadens militærrådgiver som befant seg i ISAF-hovedkvarteret. Skjedde denne kontakten på mobiltelefon eller annet spesialsamband? Det fremkommer at politisk direktør holdt kontakt med utenriksministeren gjennom hele kvelden. Var dette gjennom mobiltelefon eller via eget sambandsutstyr?*

Kontakten mellom nestlederen (NK) på ambassaden og andre skjedde pr. mobiltelefon (med afghansk abonnement). NK hadde tilgang til satellittelefon og både gradert og ugradert samband på ambassaden, som ligger i umiddelbar nærhet av NKs leilighet. Politisk direktør benyttet to ulike mobiltelefoner (begge med norsk abonnement) i sin kontakt med så vel utenriksministeren som andre.

7. *På side 6 første avsnitt henvises det til telefonoppringing fra Bjørn Svenningsen som sa at han var skutt og trengte hjelp. Var dette på en mobiltelefon som må benyttes fra Norge eller direkte i Afghanistan? Kunne Svenningsen gjennom denne telefonen orientere om hvor han befant seg i hotellet og gjorde han det?*

Bjørn Svenningsen hadde med sin egen mobiltelefon med norsk abonnement. I tillegg hadde han fått låne en mobiltelefon med afghansk abonnement av ambassaden. Den "norske" mobiltelefonen ble ødelagt idet Svenningsen ble skutt. Etter at han var truffet, klarte han å bevege seg ned en korridor bak hotellets kaffebar der han segnet om. Mens han lå på gulvet, fant han frem den "afghanske" mobiltelefonen og trykket to ganger på "siste anrop"-knappen uten å vite at det var ambassaderåden han ringte til. Ambassaderåden ba ham holde linjen til situasjonen roet seg. Noen minutter senere beveget hun seg ut fra sitt skjulested og ba Svenningsen rope navnet sitt, hvoretter hun klarte å lokalisere ham.

8. *Under siste avsnitt står det: "Kommunikasjonssjefen oppfattet journalisten dit hen at Svenningsen var meget hardt skadet og at også Carsten Thomassen var hardt skadet. Videre oppfattet hun at alle journalistene var sammen med Thomassen og at TV2s journalist ville fortsette å være kontaktpunkt." Hvorfor ble det ikke gjennom disse samtaler og kontakt etablert hvor i hotellet Carsten Thomassen befant seg? Ble noen av de journalister man mente befant seg sammen med Thomassen ringt opp eller kontaktet eller forsøkt kontaktet, for å få bekreftet hvor på hotellet Thomassen befant seg? Når kommunikasjonssjefen gjorde det kjent for utenriksministeren, ambassadøren og andre som sto rundt, at også Carsten Thomassen var hardt skadet, forlangte noen av disse at det*

ble tatt nødvendige kontakter med journalister for å få bekreftet hvor Thomassen befant seg på hotellet? Hvis ikke, hvorfor ikke?

Kommunikasjonssjefen sendte umiddelbart etter angrepet to tekstmeldinger til de medfølgende journalistene for å finne ut hvor de befant seg og om de var i sikkerhet. Etter den andre tekstmeldingen ringte TV2s journalist tilbake til kommunikasjonssjefen og redegjorde for situasjonen slik han opplevde den.

Som det framgår av UD's redegjørelse, hadde kommunikasjonssjefen etter dette flere samtaler med journalistene som befant seg i lobbyområdet sammen med Carsten Thomassen. Denne informasjonen delte hun med utenriksministeren, ambassadøren og andre som sto rundt henne i tilfluktsrommet i underetasjen. Kommunikasjonssjefen oppfattet det ikke som avgjørende å få avklart nøyaktig hvor i lobbyområdet Thomassen befant seg.

De som var i tilfluktsrommet var opptatt av at de skadde skulle få medisinsk bistand og bli evakuert raskest mulig, og tok som det fremgår av redegjørelsen flere grep for å få dette til.

9. *På side 7 tredje avsnitt, står det at rundt kl. 19.00 hadde ambassaderåden og hennes medhjelpere fraktet Svenningsen ut fra hotellets forgård for raskest evakuering. Hva ble gjort for at også Carsten Thomassen på lik linje ble fraktet ut til hotellets forgård for raskest mulig evakuering? Hvis intet initiativ til dette ble tatt, hvorfor ble det ikke tatt et slikt initiativ?*

Ambassaderåden og hennes medhjelpere fraktet Svenningsen ut i hotellets forgård på eget initiativ. De vurderte Svenningsens situasjon å være så alvorlig at han ville dø om han ikke kom til sykehus umiddelbart. De ba derfor en bevæpnet amerikansk soldat som befant seg i nærheten om å ta dem til hotellets hovedport. Situasjonen ved hovedporten ble imidlertid stadig mer kaotisk, spesielt etter at nye sikkerhetsstyrker stormet inn på hotellområdet. Ambassaderåden fikk en geværkolbe i magen og Svenningsen ble tråkket på. Ambassaderåden og hennes medhjelpere fikk derfor lagt Svenningsen inn i en lokal ambulanse for å beskytte ham.

Heller ikke journalistene som var rundt Thomassen fikk noe råd om å bevege seg mot hovedporten. Bakgrunnen for dette var at ingen i delegasjonen i underetasjen eller på ambassaden hadde tilstrekkelig oversikt over situasjonen til å komme med noen tilrådning om hvorvidt Thomassen burde flyttes eller hvor det ville være best å avvente evakuering.

10. *I fjerde avsnitt side 7 står det at ambassadesekretær A fikk kontakt med TV2s journalist og ble fortalt at også Thomassen var hardt skadet. Ambassadesekretær A fortalte om planlagt evakuering. Hvorfor ble det ikke i denne samtalen klargjort hvor på hotellet Thomassen befant seg? Når det i siste avsnitt på side 7 hevdes at det på et senere tidspunkt "var det uklart for ambassadesekretær A og livvaktlederen nøyaktig hvor Thomassen befant seg". Hvordan kunne slikt skje når man hadde vært i kontakt med TV2s journalist som befant seg sammen med Thomassen? I denne forbindelse bes det klargjort hvorledes det kunne ha seg at det et kvarter etter at man var blitt kjent med at Thomassen var hardt skadet, fremdeles var uklart og ukjent hvor i hotellet han befant seg når man flere ganger hadde kontakt med journalister i Thomassens nærhet. Og samtidig hvorfor det ble foretatt så lite handling at Thomassen ikke også befant seg i hotellets forgård for raskest mulig evakuering sammen med Svenningsen?*

Når livvakten og de ambassadeansatte forsøkte å ta seg opp i lobbyområdet første gang, var de ikke kjent med at Thomassen var skadet. Det ble de først ca. et kvarter senere da ambassadesekretær A fikk kontakt med den øvrige delegasjonen. Afghanske sikkerhetsstyrker nektet som kjent livvakten og ambassadesekretær A å bevege seg ut til hotellets inngangsparti for å lokalisere de sårede og bistå med evakuering.

Få minutter senere fikk ambassadesekretær A beskjed også fra TV2s journalist om at Thomassen var skadet. Ambassadesekretæren fortalte da at norsk militært personell var kontaktet og at en SISU var på vei til hotellet, men uten at man drøftet evakuering nærmere. Ambassadesekretær A prøvde å finne ut hvor Thomassen befant seg, men var ikke i stand til å danne seg noe klart bilde av dette, og trodde han var på utsiden av hotellet.

Heller ikke andre delegasjonsmedlemmer eller ambassadeansatte som var i kontakt med journalistene, hadde noe nøyaktig bilde av hvor Thomassen befant seg. De visste imidlertid at han var i nærheten av lobbyområdet, og de vurderte det dit hen at det ikke ville være noe problem for evakueringspersonellet å finne ham når de først fikk tilgang til hotellet. Videre fremsto det ikke som innlysende at den beste løsning ville være å bringe Thomassen ut i forgården.

Det vises for øvrig til svar på spørsmål nr. 7 fra Kontroll- og konstitusjonskomiteen.

11. I siste avsnitt side 7 står det "Hun fikk beskjed fra evakueringslaget om at det ikke var plass til mer enn en pasient om gangen." Hvilke personer - med titler - inngår i betegnelsen "evakueringslaget" og hvorfor ble det lagt vekt på en så åpenbar uriktig opplysning om kapasiteten i SISU'en? Det fremgår også at ambassadesekretær A "igjen" var i kontakt med TV2s journalist som bisto Thomassen. Hvorfor hadde ikke ambassadesekretær A på dette tidspunkt fått kunnskap eller bedt om kunnskap om hvor i hotellet Thomassen befant seg for å sikre at Thomassen ble brakt ut til hotellets forgård?

FD besvarer første del av første spørsmål.

Ambassaderåden hadde ikke kunnskap om plassbegrensninger i SISUen. Som det fremgår av redegjørelsen oppfattet hun imidlertid svaret på sin forespørsel dit hen at det bare var plass til én pasient om gangen. Ambassaderåden vet ikke hvem som svarte henne, men mener å huske at svaret var på norsk. De eneste nordmenn rundt henne var personer fra det norske evakueringslaget. Situasjonen under evakueringen var både støyfylt og kaotisk.

Ambassadesekretær A hadde vært i kontakt med TV2s journalist før SISUen ankom hotellet første gang. Han var igjen i kontakt med ham omtrent samtidig med at SISUen forlot hotellet. Som nevnt overfor hadde han spurt om hvor Thomassen befant seg, men hadde ikke klart å danne seg noe entydig inntrykk på grunnlag av den informasjon han mottok.

12. På side 9 opplyses det at utenriksråden fikk beskjed om angrepet ca. 10 minutter etter at det hadde funnet sted. Av hvem og på hvilken måte ble utenriksråden orientert?

Kort tid etter at den første bomben ble sprengt og delegasjonen lå på gulvet i møterommet i underetasjen på hotell Serena, ble pressevakten i Utenriksdepartementet oppringt av UDs kommunikasjonssjef med beskjed om å varsle utenriksråden om det inntrufne. Kommunikasjonssjefen ga pressevakten en rask orientering om at det var gått av en bombe utenfor hotellet og at det fant sted skyting på eller ved hotellet. Pressevakten ble videre

orientert om at kommunikasjonssjefen var sammen med utenriksministeren og at de befant seg i relativ sikkerhet.

Straks etter at pressevakten hadde avsluttet samtalen med kommunikasjonssjefen, videreformidlet hun det hun hadde hørt til utenriksråden.

13. I avsnitt 3 under "I Utenriksdepartementet", henvises det til ledergruppen. Hvem inngår i ledergruppen og hvorledes treffer ledergruppen sine avgjørelser? Er det ved votering hvis uenighet? Eller er det én person som treffer avgjørelsen?

Utenriksdepartementets ledergruppe består på embetsnivå av Utenriksråden, assisterende utenriksråd, politisk direktør, de åtte ekspedisjonssjefene som leder departementets åtte avdelinger, kommunikasjonssjefen, leder av utenriksministerens sekretariat og leder av utviklings- og miljøvernministerens sekretariat.

I praksis bestod ledergruppen under Kabul-krisen av utenriksråden, ekspedisjonssjefene for Serviceavdelingen, Avdeling for kompetanse og ressurser, Avdeling for regionale spørsmål og utvikling, Avdeling for sikkerhet og nærområder og Rettsavdelingen, leder av utenriksministerens sekretariat, fungerende kommunikasjonssjef, og sjefen for krisestaben. Denne gruppen møttes flere ganger utover ettermiddagen og kvelden. Ledergruppen var under sine møter forsterket med andre medarbeidere som var involvert i krisehåndteringen.

Ledergruppen vil normalt drøfte seg frem til omforente beslutninger, men om nødvendig er det i siste instans gruppens leder (utenriksråden) som avgjør.

14. I avsnitt 4 under "I Utenriksdepartementet", henvises det til tiltak for å kartlegge og sikre medisinsk evakuering ut av Kabul. Det bes opplyst hvilke tiltak det vises til. I samme avsnitt henvises det til en beredskapsplan. Denne bes oversendt hvis dette er mulig.

UD og FD har separate avtaler om medisinsk evakuering med selskapet Global Medical Support (GMS). Ettersom de sårede var brakt til Kabuls internasjonale flyplass (KAIA) der Forsvarets støtteelement er lokalisert, ble det besluttet å aktivere FDs avtale med GMS. Dette innebar at et ambulansefly ble stilt i beredskap for medisinsk evakuering fra Kabul til Norge.

UDs beredskapsplan er oversendt Kontroll- og konstitusjonskomiteen.

15. På side 10 under "Informasjon til media", annet avsnitt, snakkes det om informasjon. Hva bygget denne informasjonen på, fra hvem og når og hva ble gjort for kvalitetssikring? I 4. avsnitt på side 10 står det at "kommunikasjonssjefen ble imidlertid ikke umiddelbart oppdatert om dette". Hvordan kan det ha seg at kommunikasjonssjefen ikke blir oppdatert på det viktigste som kommunikasjonssjefen arbeidet med, nemlig informasjon til pårørende og media om den reelle situasjonen? Hvilke konsekvenser har dette fått for rutiner og personer?

Etter at UDs krisestab var sammenkalt, ble all informasjon om attentatet samlet inn, kvalitetssikret og behandlet av krisestaben. Informasjonsmedarbeiderne i krisestaben hadde ved flere anledninger kontakt med kommunikasjonssjefen i Kabul for å utveksle opplysninger og holde hverandre oppdatert om situasjonen. På grunn av stor pågang på kommunikasjonssjefens telefon, var det imidlertid tidvis vanskelig å komme i kontakt med

henne. Dette kan ha medvirket til at hun i perioder ikke hadde den siste oppdaterte informasjon fra krisestaben i Oslo.

Utenriksdepartementet gjennomgår for tiden sine kriseplaner, også mht. mediahåndtering.

16. *Vi ønsker også å få oversendt en kopi av avtalen med Global Medical Support AS hvis dette er mulig.*

FD

17. *På side 12, avsnitt 1 står det "Ansvaret til PSTs livvaktjeneste er begrenset til beskyttelse av myndighetspersoner, i dette tilfelle utenriksministeren". I hvilken lov, forskrift, rundskriv, vedtak eller bestemmelse forefinnes dette prinsipp besluttet?*

JD

18. *I avsnitt 4 vises det til UD's krisehåndterings- og beredskapsplaner og at ambassaden i Kabul har utarbeidet et omfattende planverk, herunder en risiko- og sårbarhetsanalyse, en krise- og evakueringsplan og en sikkerhetskåndbok. Disse bes oversendt oss i den grad dette er mulig og i den grad disse kan være med på å bidra til et klarere bilde av hendelsesforløpet.*

Både Utenriksdepartementets og ambassaden i Kabuls planverk for krisehåndtering er oversendt Kontroll- og konstitusjonskomiteén.

19. *På side 14 avsnitt 4 fremgår det at PST mente det ikke var behov for den pansrede bilen etter ankomst til hotellet. Hva er begrunnelsen for at man anså at dette ikke var et behov, og erkjenner man i ettertid at dette var en feilvurdering?*

JD

20. *I første avsnitt under "Krisehåndteringen på stedet" går det frem at det er ambassadøren som er tillagt det overordnede ansvaret for krisehåndtering på stedet, herunder ansvaret for å lede arbeidet når en krise oppstår. Hvorfor er ikke tilstedeværende militære offiserer gitt ansvaret for å lede arbeidet når denne krise oppstår i og med at offiserer er langt bedre trent til å utøve kommando og ansvar når det er skyting og bomber som benyttes? Er spørsmålet om å gi forsvaret større ansvar og myndighet i slike situasjoner noen gang drøftet og tatt opp av UD ved besøk til farlige steder hvor norske soldater er gitt oppdrag? Hvis ikke, hvorfor ikke?*

Ambassadørens ansvar for krisehåndteringen på stedet gjelder i alle land der Norge er representert. Ambassadøren bistås i sitt arbeid av ambassadens øvrige ansatte. Ved ambassaden i Kabul var militærrådgiveren involvert i krisehåndteringen. Forut for krisen koordinerte han sikkerhetsinnsatsen med Forsvaret og PST. Under krisen var han i løpende kontakt både med delegasjonen på hotellet, med ambassaden og med det nasjonale støtteelementet på KAIA.

Det har ikke vært vurdert hvorvidt man bør ha andre ordninger i land der Norge har utplassert militært personell.

21. I nest siste avsnitt på side 14 heter det "Fra tilfluktsrommet i hotellet ble det holdt kontakt med de som bisto de sårede i resepsjonsområdet, og med norske styrker og sanitetspersonell på flyplassen." Hvordan rimer dette med at det tidligere er opplyst at man selv en halv time etter angrepet ikke hadde kunnskap om hvor Carsten Thomassen befant seg i hotellet? Når det gjelder sårede og spørsmål om å få disse til sykehus, er lokalisering av hvor de befinner seg et av de helt første og mest avgjørende spørsmål som må stilles. Hvorfor visste ikke de ledende blant norske myndigheter hvor Carsten Thomassen befant seg, når det hevdes at de var i løpende kontakt med dem som var ved siden av Carsten Thomassen?

Det var løpende kontakt mellom delegasjonen i tilfluktsrommet og de som var rundt de to sårede nordmennene. Det ble gjort flere forsøk på å få oversikt over situasjonen, status for de sårede og evakueringsmuligheter, både pr. telefon og gjennom forsøk på å ta seg opp i lobbyområdet. Det ble ikke ansett som avgjørende å vite nøyaktig hvor de sårede befant seg da det ble antatt at evakueringspersonellet ikke ville ha problemer med å finne dem når de ankom hotellet. Det ble videre lagt til grunn at både ambassaderåden og hennes medhjelpere, og journalistene og det amerikanske sanitetspersonellet var nærmest til å vurdere hvor det ville være best å avvente evakuering.

22. På side 15 står det "Departementets ledelse og krisestab trådte sammen kort tid etter angrepet på hotellet. Det ble ansett nødvendig for å bringe klarhet i situasjonen, bistå de rammede nordmennene på hotellet, etablere nødvendig kommunikasjon mellom krisestab, utenriksministerens delegasjon og ambassaden i Kabul og håndtere den store pågangen av norske og internasjonale media. Hvorledes mener man at en stab på møte i Oslo kunne "bistå de rammede nordmennene på hotellet"?

Den operative innsatsen på skadestedet ledes av ambassadør eller dennes stedfortreder. UD's ansvar er å understøtte ambassadens innsats og håndtere alle spørsmål som ikke må håndteres lokalt. Dette skal bidra til å frigjøre mest mulig av ambassadens ressurser til operative formål. I dette tilfellet overtok UD bl.a. ansvaret for mediehåndtering, kontakt med pårørende, medisinsk og annen evakuering ut fra Afghanistan, kontakt med prest og psykolog mv. Krisestabens bistand til de rammede nordmenn på hotellet gjaldt først og fremst kontakt med deres pårørende, rask hjemtransport og tilrettelegging for samtaler med prest, psykolog mv.

23. I avsnitt 2 på side 16 henvises det til "krisekommunikasjonsplanen". Denne bes oversendt oss i den grad dette er mulig hvis den ikke vil være blant det materiale som nå blir oversendt komiteen.

UD's krisekommunikasjonsplan inngår i UD's planverk for krisehåndtering som er oversendt Kontroll- og konstitusjonskomiteen

24. Det vises også til "UD's retningslinjer" når det gjelder uttalelser om medisinske tilstander. De nevnte retningslinjer bes også oversendt oss.

UD-ansatte er på lik linje med øvrige offentlige tjenestemenn bundet av regler om taushetsplikt hva angår personlige forhold. Det er følgelig ikke i tråd med UD's retningslinjer å gi uttalelser om pasienters medisinske tilstand utover det som er klarert med ansvarlig medisinsk personell og/eller pårørende.